

Egy éjszaka
nem volt elég
a pitonjával...

„Miért nincs 5 csillagnál
jobb értékelés?”

– *Who Gives A Hoot*, goodreads.com

Can't Text This

nehogy megírd!

fine
selection

TEAGAN HUNTER

TEAGAN HUNTER

Can't
Text This

nehogy megírd!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A Teagan's Tidbits csoport tagjainak.
Köszö, hogy mindig itt vagytok, és feldobjátok a napomat.*

Egy

MONTY

– Au!

– Francba! Jól vagy?

– Jól, csak beütöttem a fejemet a szappantartóba. Ne hagyj abba!

– Nem tervezem abbahagyni, Monty – kuncog az idegen.

Vihogok, amikor kimondja a nevemet. Egyrészt azért, mert kicsit be vagyok csípve, másrészt meg azért, mert eszembe jut, amikor először mondta ki.

– *Szia, Monty vagyok.*

– *Helló, Monty! Akarod látni a pitonomat?*

Pimaszul vigyorgott hozzá, nekem pedig annyi volt.

Mentségemre szóljon, hogy ez volt a legjobb csajozós duma, amit ma este hallottam, és mivel eltökéltem, hogy jól fogom érezni magam, miután új életet kezdtem egy új városban, most itt vagyok: egy Lola's nevű lebujs mosdójában, a pultra támaszkodva egy sráccal, akit most ismertem meg.

Ő egy új élmény, én pedig élvezem a felfedezést.

Az érintése gyengéd, mégis erős – a legjobb értelemben. Hatalmas kezekkel markolja a derekamat úgy, hogy piros nyomot hagyjon

maga után, de kék-zöld foltokat ne. Szexi. Biztonságban érzem magam tőle. Átjár a melegség. Átjár az *élet*.

Vagy talán attól, ahogy végighúzza az ajkát az állkapcsomon. Szúr a borostája. Odavagyok ezért a pillanatért.

Én leszek az első, aki beismeri, hogy ez nem *én* vagyok. Én nem ilyen lány vagyok. Nem smárolok idegenekkel. Basszus, még csak nem is szedek fel srácokat szórakozóhelyen. Átlagos csaj vagyok, csak egy lány a szomszédból.

Ezt tudom és vállalom.

Egyetlen porcikám sem üzeni, hogy „gyere, bébi”, de ennek a pasinak a tekintetében mégis volt valami, amitől méltónak éreztem magam a csókjaira.

Vagy a pia beszél belőlem.

Igen, lehet, hogy a pia.

Az ajka lefelé kúszik a nyakamon, én pedig hozzásimulok. Valószínűleg jobban élvezem az érintést, mint amennyire kellene. Lassan, nedvesen és tökéletesen csókol. A keze alulról fölfelé vándorol a hátamon, aztán beletúr a hajamba, hogy pontosan úgy igazítsa a fejemet, ahogy szeretné.

Belefúrja az orrát a nyakamba, és annyira megvadulok tőle, hogy úgy érzem: ez a világ legszexibb dolga.

– Sör-, izzadság- és virágillatod van – mondja egy finom csókkal.

– Miért pont virág? – motyogja.

Nem válaszolok neki.

Nem tudok.

Megint rátapasztotta a száját az enyémre.

Lassan mozgatja az ajkát, incselkedve és felfedezve, mintha a határokat feszegetné, s azt próbálgatná, mennyire illünk össze.

A keze, amivel az előbb beletúrt a hajamba, most az arcomon pihen, és olyan erősen fogja az államot, hogy az... szexi. Nem túl sok, de nem is elég.

A nyelve megtalálja az utat a számba, amitől kis híján szétesem.

Milyen mesteri! Milyen magabiztos!

Ez a srác *tudja*, hogyan kell csókolózni.

Vagyis még csak három fiúval csókolóztam életemben, de biztos vagyok benne, hogy ő csókol a legjobban a világon. Úgy lángol tőle a bőröm, hogy senki sem lehet jobb nála.

Elhúzódik a számtól, hogy ajkával megint megtalálja az utat az államhoz, ezúttal egészen a fülem mögötti érzékeny pontig.

Vihogni kezdek az érintésétől, ő pedig felnevet. Bizseregni kezdek attól, ahogy a hangja rezonál a bőrömon, fészkelődnöm kell tőle.

– Fogd be! Rég nem csináltam.

– Ühüm. De nem ezért reagálsz így – tiltakozik.

– Igazad van. Azért, mert teljesen odavagyok érted, olyan régóta ismerlek.

– Csak nem szarkazmushoz van szerencsém? – kérdezi ciccegye.

– Mekkora szája van valakinek! – ér hozzá az ajkával a fülemhez. – Ez tetszik.

Egyszerre akarom ellökni magamtól és közelebb húzni.

Ellökném, mert ez nem én vagyok. Nem ilyen vagyok. Nem szoktam csípős megjegyzésekkel dobálózni, az pedig baromi fix, hogy nem szoktam idegenekkel smárolni a mosdóban.

Közelebb húznám, mert szerintem nem is lehetne ennél jobb a smárolás.

Egy kis szégyenérzet is van bennem.

– Nem szoktam... ilyen gyors lenni a pasikkal.

Végighúzza a kezét a pulcsimon, és meghúzza a ropogós fehér blúz gallérját alatta.

– Nem hittem volna.

– Te most gúnyolódsz velem? Itt gubbasztok szégyenkezve a sarokban, te meg kigúnyolsz?

Kicsit hátrébb húzódik, és máris hiányzik a közelsége. Összehúrom magam, hogy újra átjárjon valami melegségféle.

– Szégyenkezve?

Összehúzza sötét szemöldökét. Két kezével mellettem támaszkodva várja a válaszomat.

A fölöttünk világító lámpa sárga fényénél alaposan megnézem a srácot, aki határozottan áll a széttárt lábam között.

Karamellszínű bőrét ellepik a tetoválások – tényleg, minden egyes négyzetcentiméterét, egészen az izmos nyakáig –, amiket nem igazán tudok kivenni a félhomályban, de attól még szépek.

Mennyei borosta borítja erős, szögletes állkapcsát és szegélyezi telt, rózsaszín ajkát. Nem látom pontosan, milyen színű a szeme, de most olyan párás a tekintete. Ő is többet ivott néhány körrel a kelleténél.

– Nincs miért *szégyenkezned*. Felnőttek vagyunk, és élvezzük egymás társaságát. Ebben nincs semmi szégyellnivaló.

Fészkelődöm a tekintetétől.

– Hacsak nem esik jól...

– De igen – vágom rá túl hamar.

– Igen? – vigyorog. – Akkor mi olyan nagy dolog?

– Semmi – rázom a fejemet. – Hülye vagyok.

Felegyenesedik, a pult pedig megreccsen a változó súlytól.

Van itt még valami. Hatalmas nagydarab, mármint ilyen igazi izomkolosszus, aki valószínűleg kockás hasat rejteget a szűk szürke pólója alatt.

Teljesen hatalmába kerít a gondolat, mert még sohasem láttam előben kockahasat. Bizsereg a kezem, hogy megérintsem, és mire észbe kapok, máris visszahúzom a lábam közé. Széttárom az ujjaimat a hasán, ő pedig megrázza a fejét.

– Mit csinálsz, Monty? – leheli rá az ajkamra.

– Kockák.

– Hmm?

– Kockás a hasad. Nyolc kockára tippelnék.

Felszisszen, amikor hozzáérek a fedetlen bőréhez, és imádom ezt a hangot. Olyan, mintha ő sem tudna betelni azzal, ahogy egymáshoz érünk.

Végighúzom az ujjaimat a hasán.

– Egy, kettő...

Szaporán hullámszik a mellkasa.

– Három, négy...

Odanyúl, hogy megállítsa a kezemet, és farkaszemet néz velem. Annyi árnyék vetül közénk, hogy alig látom őt.

És ettől csak még izgalmasabb a jelenetünk.

– Hat. Hat van belőlük, Monty.

– Elrontottad a meglepit – ráncolom a homlokomat.

Rátapsztja a száját az enyémre, amitől eláll a lélegzetem. Olyan sietős a mozdulat, hogy előrébb csusszanok a pulton, így a fenekem már lelóg a széléről. A dereka köré fonom a lábamat, hogy megtartsam az egyensúlyomat, és ez a második legokosabb döntésem ma este azután, hogy követtem őt a mosdóba.

A keménysége *pont* ott nyom, ahol jólesik, és éppen olyan pironak tűnik, mint ahogy jellemezte.

– *Baaaaszki!*

Sok káromkodást hallottam már életemben. Nem ellenzem, csak egyszerűen soha nem hangzott jól a számból, ezért nem szoktam.

De ahogy az ő száját hagyta el ez a szó... Egyáltalán nem olyan volt, mint a káromkodások, amiket eddig hallottam. Úgy hangzott, mint egy ima.

És én együtt imádkozom vele.

Felfelé vándorol a keze a fedetlen lábamon, a térdig érő szoknyám alá. Nem állítom le, amikor a combomhoz ér, és akkor sem, amikor eljut a bugyim széléig.

Túlságosan elvesztem ahhoz, hogy tudatosuljon bennem: nem kéne ezt csinálnom egy idegennel. Nem tiltakozom, amikor végighúzza a kezét a combom körül futó szegély mentén, és akkor sem, amikor behajlított ujjával a megduzzadt ajkaimhoz ér odalent.

A nyakamba fúrja az arcát, miközben a szoknyám alatt matat. Mintha menten felrobbannék, valahányszor hozzám ér. Bizonytalan, hogy továbbmehet-e.

Én nem vagyok bizonytalan.

– Hozzám érhetsz, Robbie.

Egy újabb ima után egy ujjal benyúl a bugyimba.

– Milyen nedves vagy – suttogja, mielőtt megint rátapad a számra.

Felforrósodik a testem a szavaitól... vagy a csókjától. Nem tudom, melyiktől, de azt tudom, hogy nem vagyok ilyen szavakhoz szokva.

Két ujjal folytatja, így már képtelen vagyok megmoccanni. Ki-be járnak bennem az ujjai, és eláll a lélegzetem a döbbenettől, amikor a hüvelykujjával megnyomja a csiklómát.

Mi a...

– Csináld megint!

Újabb rekedt kacagás után engedelmeskedik, és pont tökéletes erő kifejtéssel köröz az idegvégződésekkel teli pontocska körül.

– Megint.

Úgy is tesz.

– Ne hagyj abba!

Nem hagyja abba, s mintha lángra lobbannék.

Nem lehet másképp leírni. Darabokra hullok az érintésétől, re-meg a lábam, levegőért kapkodom, és fennakad a szemem.

Olvastam erről a magazinokban, amiket a nővérem vesz, és hal-lottam, hogy ez a világ legörömtelibb érzése... van benne valami.

Belekapaszodom Robbie-ba, miközben halványul a rózsaszín köd, és megint kezdem rendesen venni a levegőt, de még mindig mesterien izgatja a csiklómat.

– Minden oké? – kérdezi halkán.

– Hát...

Dörömbölnek az ajtón, amitől egy pillanat alatt szertefoszlik a köd, és kitisztul a fejem.

Jaj, istenem!

Mit tettem? Egy nyilvános hely mosdójában vagyok egy idegen-nel! Az előbb hagytam, hogy... hagytam, hogy... mocskos dolgokat műveljen velem!

Zakatol a szívem, de most csupa rossz érzés miatt, és mintha nem kapnék levegőt.

Félretolom az előttem álló izomkolosszust, ő pedig a homlokát ráncolva eláll az utamból, ahogy leugrom a pultról.

– Monty?

– Én... ez... mi...

Fújtatva bosszankodom, amiért képtelen vagyok egy értelmes szót kinyögni.

– Nem hiszem el, hogy hagytam, hogy... *azt* csináld velem!

Önelégült félmosolyra húzódik a szája, amit utálok, hogy ilyen szexi. Tesz felém két lépést, és két tenyere közé fogja az arcomat. Eláll a lélegzetem az érintésétől, és nagyon feldühít, hogy egyáltalán reagálok rá.

– Hozzád nyúltam, Monty – ér a fülemhez a szája. – Hozzád nyúltam. Megujjaztalak, és addig masszíroztam az édes kis csiklódodat, amíg el nem élvezted a kezem alatt. Ezt csináltam.

Végighúzza az arcomon az ajkát, amíg a számhoz nem ér, hogy megint csókolni kezdjen.

Én pedig hagyom. Hagyom, hogy felfaljon, hogy átvegye az irányítást, és úgy mozgassa rajtam a száját, ahogy csak szeretné. Nem tudom, mi kerített a hatalmába, de ebben a pillanatban nem is érdekel.

Amíg újabb dörömbölés nem hallatszik az ajtó felől.

– Nem. Ez nem én vagyok. Nem... nem érted – nevetek fel szárazon. – Hogy tehetted? Idegen vagy.

Bosszúsan felsóhajt, és nem tudom hibáztatni érte. Nekem jó volt, de ő még itt áll a dudorodó nadrágjával.

– Azt hittem, hogy ezt már megbeszéltük.

– Igen... én csak... nem tudom. Ez nem én vagyok.

– Folyton ezt mondogatod. Hogy érted?

– Látod ezt? – mutatok a ruházatomra. – Látod, hogy vagyok felöltözve? Szerinted erről ordít, hogy *mosdóban szexelnék?*

Határozott tekintettel végigmér, amitől megint úgy érzem, hogy lángnyelvek nyaldossák a bőrömet.

Lassan végigjártatja rajtam a tekintetét tetőtől talpig. Szemügyre veszi szeplős arcomat, ami tökéletesen illik hosszú, vörös hajamhoz,

a fekete kasmírpulcsimat, alatta a fehér inggel, a térdig érő virágmin-
tás szoknyámat, egészen a makulátlan fehér tornacipőmig.

Nem úgy nézek ki, mint aki ebbe a mosdóba való, vagy akár eb-
be a bárba, egy olyan ember társaságába, mint ő. Ezt mindketten
tudjuk.

Nem szól semmit, amit jelnek veszek, hogy induljak.

Gyorsan megigazítom a ruhámat, és a pult felé fordulva keresem
az oldaltáskámat, ami rajtam volt, amikor besiettünk ide. Belenézek
a tükörbe, de megbánom.

Duzzadt az ajkam, vörös az arcom, homályos a tekintetem, vörös
hajam pedig összevissza áll.

Úgy festek, mint aki valami csúnya dolgot csinált – ami nyilván
igaz is.

Amint meglátom a táskámat, magamhoz rántom, és kihúzom a
cipzárt, hogy biztos megvan-e mindenem. Megpillantok egy tollat.

Az egyik felem el akar menekülni ebből a mosdóból, hogy soha,
de soha többé ne lássa Robbie-t. Szégyellem, hogy milyen könnyen
megadtam magam neki. Megsemmisítő, hogy mennyire sebezhető-
vé tett ilyen rövid idő alatt.

A másik felem meg akarja adni neki a telefonszámomat, és hagy-
ná neki, hogy akkor csókoljon meg, amikor csak akar.

Ami *nagyon* nem vall rám.

Mi ütött belém? *A pia.*

Ennyi. *Biztos*, hogy a pia. Nem vagyok nagyívó, de ma este már
legurítottam három felest, mire Robbie egyáltalán betette a lábát a
bárba. Ezért táncoltam, ezért beszélgettem annyi sráccal. Ez az egy
dolog foszthatott így meg a gátlásaimtól.

Bátor vagyok az alkoholtól.

És hülye.

Mielőtt meggondolhatnám magam, teszek valamit, amit egyébként soha az életben nem tennék.

Felírom a számomat egy papírtörlőre, a kezébe nyomom, és elmenekülök.

Kettő

ROBBIE

Ez már a negyedik reggel, hogy sajognak a golyóim, amikor felébredek, és már rohadtul kivagyok tőle.

Mindez miatta van.

Monty miatt.

A terem túlsó végében láttam meg. Nem volt nehéz kiszúrni az égővörös hajával. Muszáj volt közelebb mennem. Pedig nekem soha nem jöttek be a vörösek. Mindig a sötét hajú, nagy mellű lányok tetszettek, még nagyobb fenékkal. Megvan a zsánerem, és Monty nem olyan.

Felé tartva mégsem tudtam megálljt parancsolni a lábamnak.

Távolról nézve helyes volt. Közélről pedig? *Gyönyörű.*

Szeplők díszítették porcelánfehér bőrét. A szeme tágra nyílt a csodálkozástól, csillogott az alkoholtól, és olyan zöld volt, mint a tenger.

Aztán lefelé vándorolt a tekintetem, és nevetnem kellett. Nem illett a Lola'sba. Hozzá valami kényelmes hely passzolt, mint például egy könyvtár vagy hasonló hülyeség, nem pedig egy lebuji.

Ő ahhoz túl... *érintetlen.*

Tudtam, hogy egyáltalán nem vagyok hozzá való, de ez nem akadályozott meg abban, hogy rámozduljak. Rögtön egymásra kattantunk, lazán és vidáman beszélgettünk. Csak a nevünket árultuk el egymásnak, semmi mást.

– Most nagyon nyíltan meg fogok mondani neked valamit, amit el kell nézned nekem. Az alkohol beszél belőlem.

Ivott egy kortyot az élénkkék italából kilógó szívószálon keresztül, és nem várta meg a válaszomat.

– Még soha életemben nem láttam ilyen csókos száját, mint a tiéd, és meg akarlak csókolni.

Kézen fogva hátravezettem a női mosdóba, mert tudtam, hogy a férfimosdó katasztrófa, és felraktam a pultra.

– Meg akarsz csókolni?

Bólintott.

– Akkor csókolj meg, Monty.

Meg is csókolt, a rohadt életbe.

Meglepődtem, amikor hagyta, hogy hozzányúljak, de még jobban megdöbbsentem, amikor elmenekült a mosdóból, és otthagytott a kőkeményen dudorodó nadrággommal.

Rápillantottam az éjjeliszekrényemen heverő papírtörlőre.

Ezt nyomta a kezembe, erre firkantotta rá gyorsan a telefonszámát.

Nem kezdtem vele semmit. A gyors távozásából ítélve nem tudom, hogy kellene-e kezdenem vele valamit, bár ez a több napja tartó golyófeszülés másról árulkodik.

Folyton csak rá gondolok. Nem tudom kiverni a képet a fejemből, ahogy hátravetett fejjel, borzas hosszú hajjal elélvez a kezem alatt.

Megrándul a farkam a gondolattól, ezért benyúlok a takaró alá, hogy megigazítsam a csomagomat.

Gondolj valami másra, Robbie! Bármilyen másra.

Végképp nem hiányzik, hogy...

– *Apaaaaaa!*

Ez.

Ez az, ami végképp nem hiányzik most nekem.

A hétéves fiam beront az ajtón, én pedig rögtön rádobok egy pár-nát a csomagomra.

– Kishaver, mit mondtam neked a kopogtatásról?

– Jaj, basszuskulcs! – húzza össze magát. – Elfelejtettem.

Kihátrál a szobából, és becsukja az ajtót. Alig három másodperc múlva már hallom is, ahogy kopog.

– Ki az? – megyek bele a kis okostojás játékába.

– Xavie. A fiad. Éhes vagyok.

– Gyere be!

Megint kivágja az ajtót, és odarohan az ágyamhoz, hogy bele-másszon a takarókupacba, amit az éjszaka közepén félredobtam. Kényelmesen elhelyezkedik.

– Kaját akarok.

Az oldalamba fordulva rámeredek a kicsi énemre. Néhanapján még mindig elcsodálkozom, hogy apa vagyok. *Én.*

Csak később terveztem az apaságot, jó tíz-tizenkét év múlva, amikor már készen állok a családalapításra. Nem tizenkilenc évesen, mielőtt egyáltalán törvényesen ihattam volna alkoholt, mielőtt belépek abba az évtizedbe, aminek elvileg a bulizásról és a mókáról kell szólnia, nem pedig pelenkacseréről és hajnali hármas ébredésről.

Hát ez történik, amikor az ember fittyet hány a biztonságra, és nem húz gumit a farkára. Teherbe ejt egy lányt, aztán egy szempillantás alatt megváltozik az élete.

Nem fogok úgy tenni, mintha nem akarnék visszamenni az időben, hogy változtassak a dolgokon, másképp cselekedjek, és okosabb

legyek. Mert visszamennék. Tudom, hogy sokan, akik az én helyzetemben találták magukat, szintén visszamennének, de ez nem azt jelenti, hogy nem szeretem Xaviert – vagy Xavie-t, ahogy én szeretem szólítani – teljes szívemből. Ő a mindenem, és hálás vagyok, amiért megérkezett az életembe, hiába nem volt tervben.

– Ó, enni akarsz?

Bólint.

– Soha nem mondta senki, hogy meg kell etetnem téged.

– Játék, szeretet és kaja – ráncolja a homlokát. – Az apukák ezeket szokták adni a gyerekeknek.

– Tényleg? – kuncogok.

– Aha. Anya azt mondta.

– A játékokat is ő mondta, vagy te tetted hozzá?

– Ő mondta – von vállat vigyorogva, mielőtt kikászálódik az ágyamból. – Na, gyere már! Itt fogok megöregedni.

Xavie kirohan a szobából, csak úgy lobog a göndör haja.

Feltápászkodva célba veszem a fürdőt. Félrerúgom a kövön sorakozó játékokat, és megjegyzem magamban, hogy rendbe tetetem vele a kuplerájt, amit csinált, mielőtt ma este át kell mennie az anyukájához.

– Jössz?

Jól kirázom a gyíkot, és kezet mosok, miközben próbálok nem elgyötörten felsóhajtani.

Xavie a legfárasztóbb dolog, amiben valaha részem volt. Folyton akar valamit, rámenős, és *nagyon* bosszantó tud lenni.

De ő az enyém, és meghalnék ezért a kölyökért.

– Hátrébb az agarakkal! – mondom neki, amíg megtörlöm a kezemet.

– Nem megy. Nem tudom visszafogni őket!

A kis lakásunkon átcsozogva kimegyek a konyhába, ahol máris a pultnál ülve, evésre készen találok.

– Mit kérsz, Xavie?

– Gofrit... bacont... kolbászt... pogácsát... palacsintát is!

Felvonom a szemöldökömet, mire vihogni kezd.

– Jó, jó. Csak gofrit.

– Mogyoróvajjal és eperrel a tetején?

– Légyszi – bólint lelkesen.

– Máris.

Előveszem a fagyasztóból az előre megsütött gofrit, és nekiálllok elkészíteni. Régen egyik kezemben a legújabb játékkonzollal, a másikban pedig egy füves cigivel töltöttem a vasárnap estét, most viszont előre sütök-főzök, és előkészítem az ebédeket.

A szülői lét furá dolgokat művel az emberrel.

Csengetnek, Xavie pedig felpattan a székről, hogy olyan gyorsan rohanjon az ajtóhoz, ahogy csak a kis lába bírja.

– Majd én kinyitom!

– Előbb nézz ki a kémlelőlyukon, nehogy egy rossz arc legyen!

Az egyik legvonzóbb tulajdonsága ennek a lakásnak, hogy mennyire gyerekbarát. Van egy kémlelőlyuk felnőtt szemmagasságban, és még egy a kissrácoknak... zseniális cucc!

– Zach bácsi rossz arc? – kérdezi izgatottan, mert imádja a legjobb barátomat.

A sors különös fintora, hogy aznap este ismertem meg Zachet, amikor teherbe ejtettem az exemet.

Hátulról belerohantam a túl drága kocsijába egy sztriptízbár előtti piros lámpánál. Zach ahelyett, hogy dühbe gurult volna, bevitt, és befizetett nekem egy öltáncre, mert rohadt jó napja volt a munkahelyén.

Persze, ez csak egy sima tizennyolc pluszos hely volt, ráadásul délután négy óra egy sima csütörtöki napon, így a felhozatal nem tűnt a legjobbnak, mégis hihetetlenül jól összebarátkoztunk a cicik alatt.

Ez azóta sem változott.

Nélküle Xavie se lenne. Nemcsak azért, mert Zach jelenti a legjobb támaszt az egész kicseszett világon, hanem azért is, mert az az öltánc örült szexhez vezetett Xavie anyjával.

Fura az élet.

– Ő a legrosszabb arc. Ne engedd be!

– Nem vagyok rossz arc, tők jó fej vagyok – tiltakozik Zach, amint Xavie beengedi. – Mi újság, kishaver?

Mindig kuncogok, amikor ezt mondja, mert pont olyan a hangja, mint Pauly Shore-nak. Amikor a fiam nagyobb lesz, egyszer majd meg kell mutatnom neki a színészt, aki végigkísérte a gyerekkoromat, hogy végre megértse, Zach bácsi miért minden idők legmenőbb és legbénább figurája egyszerre.

– Durva, hogy nem kell összeszedned a koszos zoknijaidat. Át kéne jönnöd hozzám és Deliához, hogy apádnak legyen egy kis nyugta a sajátos kattanáidtól.

Ebben van valami. Egyedül lakom már néhány hónapja, de még mindig nem szoktam hozzá. Zach a lakótársam volt, amíg nemrégiben meg nem ismerte „a nagy Ő”-t, akiért kidobta az első szerelmét, vagyis engem.

Csak viccelek... nagyrészt.

Az igazat megvallva én döntöttem a kiköltözés mellett, amikor láttam, hogy Zach készen áll megtenni a következő lépést. Ráadásul ideje volt. Túl sok éven át laktam együtt vele, és ha valaha is komolyan akartam venni a felnőttlétet, baromira le kellett lépnem.

Szóval most itt vagyok: huszonhat évesen, életem első kétszobás lakásában a hétéves fiammal. Megoldjuk, hogy működjön, és piszok jó munkát végzek... többnyire.

Hiszen négy napja *majdnem* szexeltem egy idegennel egy mosdóban.

Ezt hívják egyensúlynak.

– *Annyira* nem is vagyok kattant – ellenkezik a fiam.

– A legnagyobb tisztelettel cáfolom – válaszolom.

– Ha ezt csinálod, akkor el fogok költözni Zach bácsihoz.

Besétálnak a konyhába, én pedig kiveszem a gofrikat a mikróból, hogy tányérra rakjam őket, aztán kiszedem a hűtőből a mogyoróvaját és az epret. Lepakolok a pultra, odateszek egy vajkést, és a fiam felé bökök az ujjammal.

– Ne ígérj olyat, amit nem tudsz betartani.

– A világ legrosszabb apukája – ül le Zach a pulthoz. – Kettőt kérek, légy szíves.

– Csinálj magadnak.

– Na, legyél már jó fej!

– Igen, apa! Zach bácsi egészen idáig eljött kocsival, hogy együtt reggelizzen velünk, és te még enni sem adsz neki? Azt hittem, hogy az apukáknak ez a dolguk: játékokat, kaját és szeretetet adni.

– *A gyerekeknek!*

– Zach bácsi a legnagyobb gyerek, akit ismerek.

– Jól nyomod, kisöreg. Jól nyomod! – ökölpacsizik vele Zach.

Döbbenettől tátott szájjal meredek a legjobb barátomra.

– Ellenem fordítod a saját kölykömet? Ez durva, haver!

Vállat vonva átnyúl a pulton két gofriért.

– Ideadnád a mogyoróvaját?

– Utállak – tolom oda neki.

Kinyitja az üveget, hogy vastagon megkenje a gofrijait a krémmel.

– Én is szeretlek.

– Jaaaaj – élcelődik Xavie, én pedig hozzávágok egy konyharuhát.

Erre kuncogva ráveti magát a reggelijére.

– Na, mi újság? Napok óta nem dumáltunk.

– Hát, az van... – kezdem, mire felvillan előttem Monty emléképe.

Beszélnem kéne róla Zachkel. Ő egy igazi nőszelídítő, vagy valami ilyesmi. Hiába hatalmas kocka a srác, úgy nyomja, hogy még *én* is elalélok tőle.

– Xavie, mi lenne, ha a nappaliban ennéd meg a gofridat?

– A nappaliban? – kerekedik kétszer akkorára a szeme. – Kajával? És tévével? – kérdez vissza két oktávval magasabb hangon, mert soha nem szoktam hagyni, hogy reggeli közben tévézzem.

Ma kivételt teszek. Segítségem van szükségem, hogy kiverjek a fejből egy bizonyos vöröskét, és muszáj, hogy a legjobb barátom segítsen benne. A fiamnak végképp nem kell hallania, hogy töltöttem a hétvégét, amíg ő az anyukájánál volt.

– Aha. Tévézhetsz is. De csak most az egyszer.

– Kaphatok egy kis gyümölcslevet?

Itt húzom meg a határt.

– Hogy ott idd meg? Semmiképp. A gyümölcsle a konyhában marad.

Előveszek egy poharat a konyhaszekrényből, a narancslevet a hűtőből, és töltök neki egy fél pohárral. Gyorsan benyakalja.

– Kösz. Majd visszajövök, ha kérek még.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Aztán fogja a tányérját, és átmegy a nappaliba. Még soha nem látam kissrácot ilyen óvatosan közlekedni. Tudja, hogy egyetlen morzsa sem kerülhet a földre.

– Jól megneveltetted a kis köcsögöt – kuncog Zach.

– Valakinek muszáj volt.

– Mi van? Miért zavartad ki?

– Hát... – dörzsölöm meg a tarkómat, miközben próbálok rájönni, hogy kéne megfogalmaznom a dolgot.

– Megint teherbe ejtettél valakit.

– Nem – fonom keresztbe a karomat lesújtó pillantással. – Hagyd abba, te seggfej!

– Jó – szorítja össze a száját, ahogy igyekszik visszatartani a nevetést. – Bocs. Akkor?

– Megismerkedtem valakivel.

– Mi a helyzet Hollyval?

Egészen két hónappal ezelőttig azt hittem, hogy Xavie anyukája lesz a végállomás. Azt hittem, hogy csak hab a tortán, hogy végre összekapom magam, és elköltözöm. Hogy abbahagyjuk majd a csi-ki-csuki macska-egér játékot, és egymás oldalán állhatunk a fiunk elé, sőt, talán még egymásba is szeretünk, és összeházasodunk.

De nem így történt, nekem pedig elegendő lett a próbálkozásból.

Hollyval nem egymásnak rendelt minket a sors, és ezt végre el is fogadtam. Hiába nem akarom, hogy csonka családban nőjön fel a fi-am, nem erőltethetem a dolgokat az anyjával. Az még rosszabb lenne neki, mintha a nevéen neveznénk a helyzetet, és mindketten élneünk a magunk életét.

Megfogadtuk, hogy egyetértésben maradunk. Még a bíróságra is visszamentünk, hogy átalakítsuk a gyermekfelügyeleti jogról szóló